

TK

Vztahy

Spor o urnu rozdělil naši rodinu

Umřela mi máma. Bylo jí osmdesát a umřela sama v „eldéence“. Ani jsem se s ní nerozloučila. Pečovala jsem o umírající tchyni.

Trápily mě výčitky svědomí, že vlastní mámu zanedbávám a veškerý čas věnuji tchyni. Ta už skoro rok umírá na rakovinu. Protože bydlíme v rodinném domku, upnula se na mě. Prý je jí se mnou dobře, důvěřuje pouze mně, chutná jí jen jídlo, které uvařím já. Zkrátka dělám všechno nejlíp, určitě i nejlíp vynáším odpadky a bezchybně luxuju.

Manželovi to vyhovuje, pomoc od něj už nečekám. Sotva jsem se jen zmínila o tom, že mám taky mámu, že bych za ní ráda jela, aspoň na pár dní, ihned protestoval. Sám se o matku nepostará, vařit neumí, prostě to nezvládne. Moje máma má přece ještě syna, ten ať se postará. Bratr se nepostaral. Bydlí daleko, mnohem dál než já, a na rozdíl ode mě ještě pracuje.

Manžel tráví většinu času v garáži. Pořád opravuje auto a starou motorku a hlavně pije pivo. Večer pak vzdychá, jak je ten život těžký a nespravedlivý. A co by beze mě dělal. Kdybych odjela za svou mámou, a ta jeho mezitím umřela... Podobnými výroky ještě umocňoval moje výčitky svědomí.

A tak jsem nikam neodjela a moje máma umřela.

Sesypala jsem se. Můj bratr se ujal záležitostí kolem

pohřbu. Byla jsem mu vděčná, chyběla mi energie na cokoliv.

Po mámě nám zbyla jen urnička s popelem. Rodinný hrob nemáme, ale máma si vždycky přála, abychom její popel vysypali na jedné krásné louce uprostřed lesů, kam kdysi chodívala s tátou.

O tom ovšem bratr nechtěl ani slyšet. Prý je to proti předpisům. Nepřipadá v úvahu. Urnu s máminým popelem si nechá a časem zajistí nějaké důstojné místo v kolumbáriu. A já do toho nemám co mluvit, protože jsem mámu celé tři měsíce nenavštívila! Jako by on to někdy udělal! Od té doby, co byla v LDN, ji nenavštívil ani jednou a to tam byla déle než půl roku! A najednou taková starost o urnu...

„Popel je popel,“ pravil bratr, „tak z toho nedělej sentimentální příběh. Louka v lese! To ji tam budeš chodit navštěvovat nebo co?“ Urnu si nechal.

Manželovi je to jedno, vždyť to není jeho máma. A ještě se do toho vložil náš syn. On jediný moji mámu, svou babičku, navštěvoval, ostatně bydlí nedaleko. Označil nás všechny za pokrytce. „Všichni jste se na babičku vykašlali a teď se handrkujete o popel? Ten se musí v urně obracet!“

Jaroslava

Zaznamenala Dagmar Morenová

Názor psychologa

Milá paní Jaroslavo, mnohému bychom se asi mohli učit od oněch zdánlivě primitivnějších společenství. Rituály loučení s umírajícími a setkávání se s nebožtíky patří mezi rituály zcela

zásadní. Vaše snaha vyhovět manželovi a jeho matce vám neumožnila rozloučit se maminkou tak, jak byste si asi obě přály. O to více byste chtěla mít nějaké místo, na němž byste se s ní mohla „potkávat“. Nejlépe na té krásné louce uprostřed lesů. Váš bratr prožívá nynější stav zřejmě jinak než vy. Proto se schovává za poněkud průhledné racionalizace. Rozptyl by dle něj byl proti předpisům. Částí má pravdu, ale skutečně jen částí. Řada krematorií a hřbitovů má své „rozptylové loučky“, na nichž lze dokonce uspořádat i smuteční obřady.

Kde není žalobce, nebývá ani soudce. Dodržíte-li požární předpisy a nebudete-li se tím příliš chlubit, můžete mít i onen maminčin palouček kdesi v lese. Kdybyste popsala bratrovi své pocity, včetně výčitek svědomí, že jste se s maminkou nestihla rozloučit, třeba by vás pochopil. Co, kdybyste se o maminčin popel podělili? Část by si mohla hovět v kolumbáriu a část na maminčině oblíbeném místečku v lese. Zároveň však zvažte, zda byste se vůbec za ní mohla podívat. Nebo by zase dostala přednost manželova přání!?

PhDr. Petr Šmolka

Poradna pro rodinu,

Jordana Jovkova 5, 143 00 Praha 12